

їзн в Острожськїм парохїяльнїм костьолї і навіть спнєтн з нього копію. На портретї Анна Альоїза має вигляд немолодї католицької черниці, в чорній сукні, з білнм покривалом на шнї і грудях, в насунутій до брів оксамитній шапочці, облямованій хутром, з чоткамн в правій руці. В неї чорні очі й бровн і взагалї такі рснш що певно була вона замолоду доснь вродливою. Але вднвляючись в се скорботне обличчє єзуїтської преподобниці, відчуваєш якесь моторошне вражіне: холодом склепу і духом тліну тхне від сього круголого, зморщеного, нечулого лиця з тонкими сухими губамн, спухлими вікамн і затуманеннм зором.

До недавнього часу в Острозї, на замковій горі, стоялі запустїлі мурн старої Богоявленської церквн*). Се був дуже старий пам'ятник, з яким щільно звязана — не тільки в історії, але і в народній пам'яті — згадка про Анну-Альоїзу. Тут власне, в стїнах сього величнього пам'ятника побожностн стародавннх князїв Острожських, відбувалась неприємна подія викраденя, з приказу Анни-Альоїзн, тіла помершого її батька, а коли другого дня через се знялась страшлива ворохобня, то в цвинтарі сього ж Божого дому Анна-Альоїза шукала притулку і захисту від розгніваного народа, обуреного її нечуваннм знущанєм над його святощамн. З того часу дзвонн Богоявленської церквн замовклн надовго, а-сама вона стала

*) Тепер вона відбудована.